

Kas yra Biblija?

„Biblija“, „Raštas“ arba „Dievo Žodis“ yra krikščioniškos religijos tikėjimo pagrindas. Ši knyga visiškai skiriasi nuo kitų knygų. Visa Biblija susideda iš 66 atskirų knygų, kurias užrašė apie 40 skirtingų autorių iš Azijos. Visi šie vyrai buvo skirtingų profesijų - karaliai, muitininkai, žvejai, ūkininkai, tarnai, įstatymų žinovai ir t.t... Šie vyrai Bibliją rašė daugiau nei 1500 metų. Dauguma šių vyrų nepažinojo vienas kito ir gyveno skirtingose vietose, tačiau kai atskiros knygos ir Biblijos dalys buvo galiausiai sudėtos kartu, Biblija įgavo vieną prasmę ir pasakojo tą pačią istoriją. Tai yra įmanoma tik dėka Dievo Šventosios Dvasios įkvėpusios šiuos vyrus užrašyti kiekvieną jos dalį. Todėl Biblija yra sena knyga - nepaprastai populiari ir šiandieną. Biblija buvo pirmoji kada nors atspausdinta ir į daugelį kalbų išversta knyga.

Biblija yra padalinta į dvi pagrindines dalis: Senąjį ir Naująjį Testamentą. Senasis Testamentas susideda iš 39 atskirų knygų padalintų į 927 skyrius. Senasis Testamentas originaliai buvo užrašytas žydų kalba, kuri atrodo taip:

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ

Šis Senasis Testamentas apie kurį mes kalbame, žydams yra šventas Raštas iki šiandien.

O Naujasis Testamentas susideda iš 27 knygų ir 260 skyrių. Šios Biblijos dalies užrašytojai visi naudojo graikų kalbą, kuri atrodo taip:

εν αρχη ην ο λογος και ο λογος ην προς τον θεον και θεος ην ο λογος

Biblija yra tikras pasaulio istorijos pasakojimas, o taip pat išpranašauja jos pabaigą. Ji pasakoja apie žmonijos pradžia, kodėl atsirado nuodėmė, o taip pat apie dangų ir pragarą.

Tai, kas iš tikrųjų įrodo, kad Biblija yra antgamtiška knyga yra tai, kad Biblija vėl ir vėl išpranašauja ateitį, o pranašystės visuomet išsipildo.

Biblijoje galite rasti teisingus atsakymus į svarbiausius jūsų klausimus, tokius kaip:

Kodėl mes čia esame? Koks yra mūsų tikslas?

Kodėl gimę turime mirti?

Kur po mirties pateks mūsų siela?

Ar po mirties mes sugrįšime tam, kad reinkarnuotumėmės?

Ar velniai skiriasi nuo žmonių sielų, kurios miršta?

Kuo mes, žmonės, skiriamės nuo gyvūnų?

Kas iš tikrųjų yra nuodėmė?

Ką mes turime padaryti, kad būtume išgelbėti nuo nuodėmės ir jos pasekmių?

Ar iš tikrųjų yra Dievas?

Kodėl žmonės patiria kentėjimus, nusivylimą ir galiausiai miršta?

Atsakymus į šiuos ir daugelį kitų klausimų skaitykite...

Skyriai

1. PRADŽIA	1
2. ABRAOMAS	21
3. MOZÈ	36
4. IŠÈJIMAS	65
5. PRANAŠAI	95
6. KRISTAUS PRANAŠYSTÈS	141
7. NAUJAS TESTAMENTAS, KRISTAUS GIMIMAS IR GUNDYMAS	157
8. ŽEMIŠKOJI TARNYSTÈ	177
9. STEBUKLAI IR PALYGINIMAI	208
10. PASCHA IR KRISTAUS KENTÈJIMAS	241
11. PRISIKÈLIMAS, SEKMINÈS IR ANKSTYVOJI BAŽNYČIA	271
12. VISAM PASAULIUI	299

Gèris ir Blogis®

Autoriaus teisès © 2006 Michael ir Debi Pearl

Spausdinta No Greater Joy Ministries, Inc.

1000 Pearl Road

Pleasantville, TN 37033

www.NoGreaterJoy.org

Visos teisès priklauso autoriui. Be autoriaus leidimo šio leidinio negalima kopijuoti, perrašyti, laikyti atgavimo sistemoje, perduoti jokia forma, elektroniniu ar mechanišku būdu, išskyrus kaip numatyta Jungtinių Valstijų autoriaus teisių įstatyme.

1 SKYRIUS:
PRADŽIA

לְאֵלֵינוּ יְיָ יְהוָה שְׁדָה קָרָא לְיָקָה וַיֵּד
וַיִּהְיֶיב קָר יוֹם אֶחָד: פ וַיֵּ אֵמַר אֵל

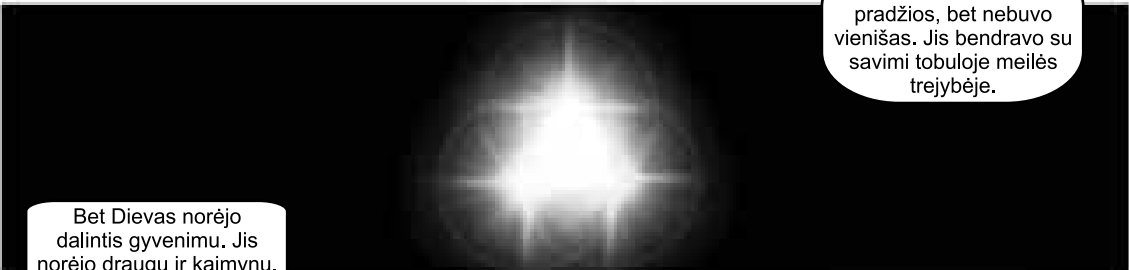
Ši istorija pasakojama tūkstančio metų senumo knygoje. Kiekvienas žodis, kurį pasakysiu, yra tiesa. Kai kuriais bus sunku patikėti,

Bet tiesa dažnai yra keistesnė už grožinę literatūrą.

Pradžioje...Ne, prieš pradžią; prieš pirmo žmogaus sukūrimą; prieš žemės, saulės, žvaigždžių, netgi prieš šviesos ir laiko sukūrimą,

Buvo Dievas. Jis buvo vienas be pradžios, bet nebuvo vienišas. Jis bendravo su savimi tobuloje meilės trejybėje.

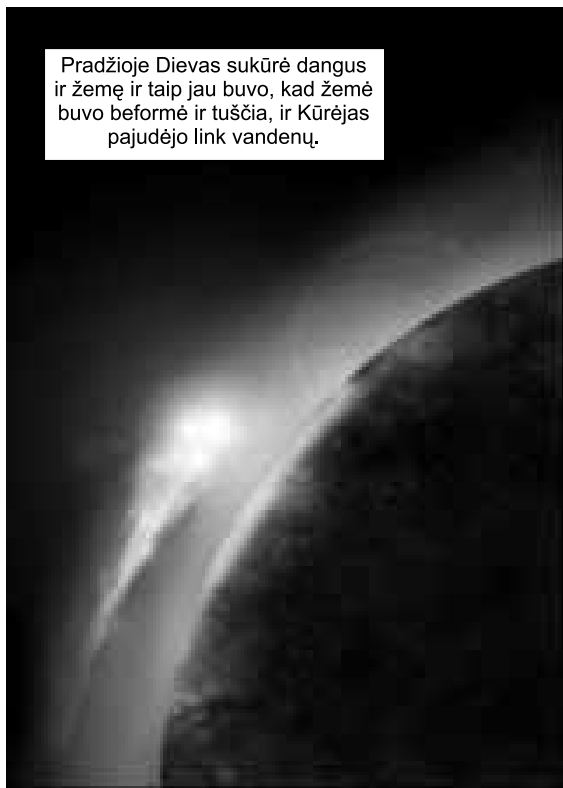
Bet Dievas norėjo dalintis gyvenimu. Jis norėjo draugų ir kaimynų.

Biblija mums sako, kad amžinybėje Dievas sukūrė daugybę angeliškų būtybių, kad jos šlovintų Dievą aplink Jo sostą, bet Liuciferis vieną trečdalį paskatino maištui. Dievas išmetė juos iš dangaus ir Liuciferio vardas buvo pakeistas į Šėtono.

Bet tai ne jų istorija.

Tai istorija apie Dievą, dirbantį su žmonija.

Pradžioje Dievas sukūrė dangus ir žemę ir taip jau buvo, kad žemė buvo beformė ir tuščia, ir Kūrėjas pajudėjo link vandenų.

Staiga Dievas prakalbo tamsoje...

Te atsiranda šviesal

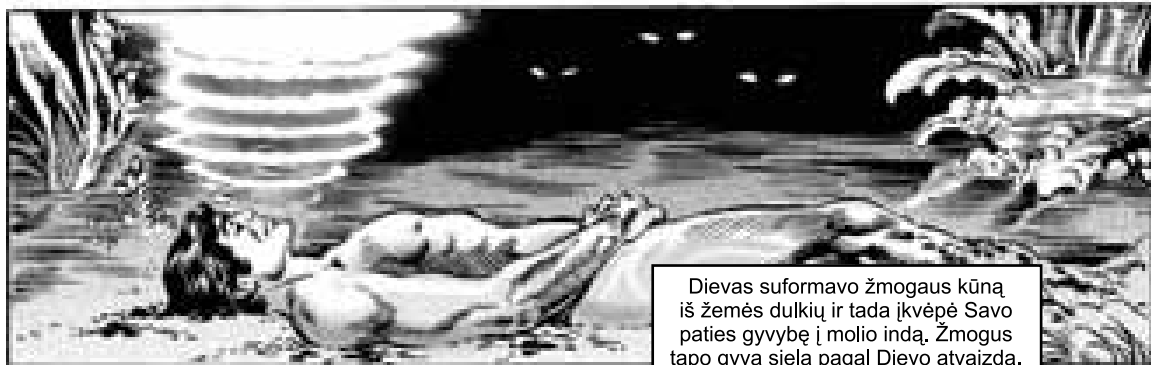
...Ir, žmogaus supratimu, prasidėjo laikas.

Žmonių manymu nebuvo daug šiuolaikiškumo. Dievas nepasinaudojo evoliucija. Jis viską sukūrė paprasčiausiai kalbėdamas į egzistavimą. Per šešias dienas, susidedančias iš dvidešimt keturių valandų, Dievas padarė, kad augalai ir gyvūnai apsigyventų žemėje.

Šeštą dieną iš žemės dulkių
Dievas sukūrė naują būtybę.

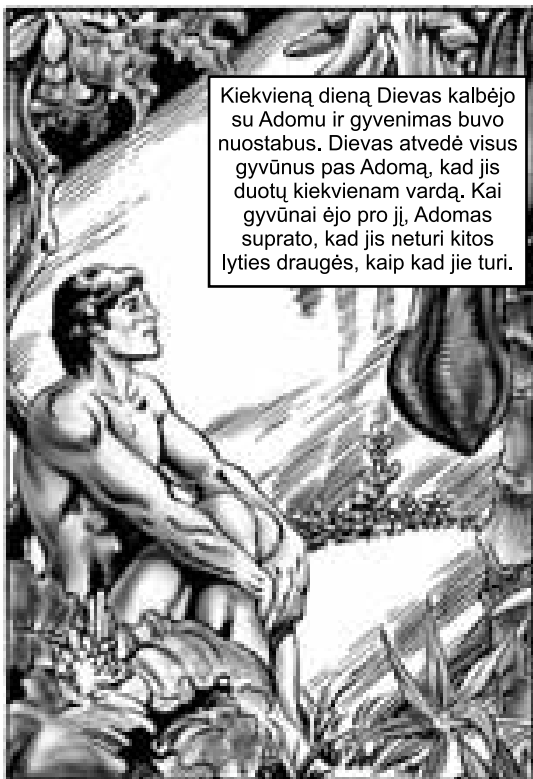

Dievas suformavo žmogaus kūną
iš žemės dulkių ir tada įkvėpė Savo
paties gyvybę į molio indą. Žmogus
tapo gyva siela pagal Dievo atvaizdą.

Naują būtybę Dievas
pavadino žmogumi ir
davė jam Adomo vardą.

Dievas pažvelgė į visą savo
kūriniją ir tarė: „Tai labai gerai“.

Kiekvieną dieną Dievas kalbėjo su Adomu ir gyvenimas buvo nuostabus. Dievas atvedė visus gyvūnus pas Adomą, kad jis duotų kiekvienam vardą. Kai gyvūnai ėjo pro jį, Adomas suprato, kad jis neturi kitos lyties draugės, kaip kad jie turi.

„Aš sukursiu padėjęją Adomui.“

Dievas giliai užmigdė Adomą ir tada išėmė šonkaulį iš jo šono. Iš šonkaulio Dievas padarė nuostabią moterį, kad ji būtų mylima Adomo padėjęja.

Dievas pažadino Adomą ir atvedė jam moterį. Jis liepė jiems susilaukti vaikų ir apgyvendinti žemę.

Jie abu buvo nuogi, bet kaip vaikai, jie to nežinojo.

Ji yra kaulas iš mano kaulo, kūnas iš mano kūno.

Šėtonas Blogasis stebėjo.

Jie buvo laimingi sode. Nebuvo ten nei nuodėmės, nei alkio; niekada nebūdavo per karšta ar per šalta.

Galite valgyti vaisius nuo visų medžių, esančių sode, bet nevalgykite nuo esančio viduryje sodo, nes tą dieną, kai valgysite, mirsite.

Šėtonas nekentė Dievo ir norėjo sugriauti visa, ką Dievas darė, bet jam reikėjo būdo pakalbėti su Ieva, taigi jis įėjo į gražios būtybės kūną ir kalbėjo jos burna.

Ar Dievas liepė jums nevalgyti nuo kiekvieno medžio, esančio sode?

Jis sakė, kad mes galime valgyti nuo kiekvieno medžio, išskyrus nuo šio, bet jei mes paliesime jį, mirsime.

Cha! Jūs nemirsite. Kai suvalgysite, tapsite kaip dievai. Jums atsivers akys, ir kaip mes sužinosite viską apie gera ir bloga.

Gražu jį pažiūrėti ir jis atrodo tinkamas maistui. Ir suvalgius aš įgysiu išminties, bet Dievas liepė nevalgyti šio vaisiaus.

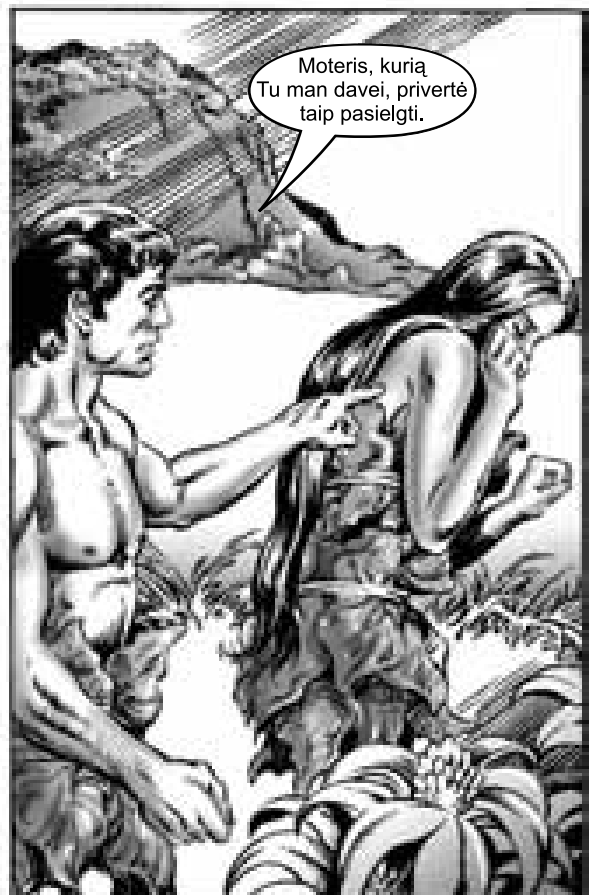
Ieva nežinojo, kas buvo gera ir bloga.

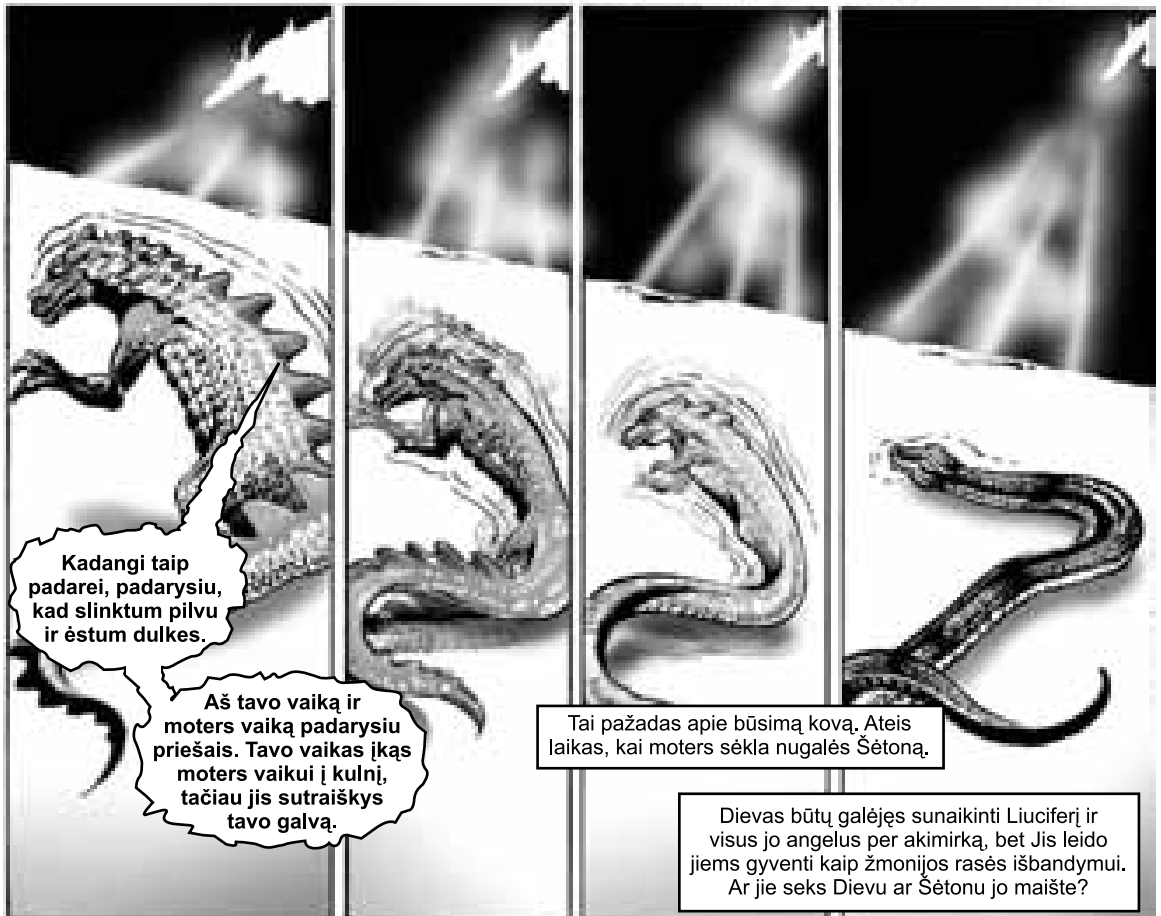
Ieva nunešė vaisių savo vyrui ir davė jo valgyti.

Ieva nepakluso Dievui ir valgė vaisių.

Per vėlavai Ieva suprato, kad buvo apgauta. Tai privertė ją suprasti, kas yra gera ir bloga, bet blogis valdė.

Matai, aš nemiriau. Valgyk ir jis tau taip pat suteiks išminties.

Adomai, kadangi tu pasidavei savo žmonos įkalbinėjimui ir nepaklusai man, Aš prakeiksiu šią žemę ir erškėčiai bei usnys augs geriau nei daržovės, ir tau reiks dirbti sunkiai, kad žemė duotų kažką valgyti.

Tiek, kiek gyvensi, tu patirsi liūdesį dirbdamas prakaituotu veidu kol mirsi ir grįši į žemę, iš kurios buvai padarytas.

Dabar laikas Adomui ir Ievai mirti, kaip Dievas pažadėjo. Bet vietoj to, kad nužudytų žmones, Dievas vietoje jų nužudo gyvūnus ir iš jų odos padaro Adomui ir Ievai drabužius.

Jis nenužudė mūsų! Mes dar gyvi!

Vietoj mūsų Jis nužudė gyvūnus!

Adomas ir Ieva tą dieną nemirė, nes nekalti gyvūnai mirė jų vietoje. Bet mirties nuosprendis perėjo jiems ir galiausiai jie taip pat mirs. Mirtis yra bausmė už nuodėmę.

Kadangi Adomas ir Ieva dabar buvo nusidėjėliai, Dievas išvarė juos iš nuostabaus sodo, kad jie nevalgytų nuo gyvybės medžio ir amžinai gyventų nuodėmingoje būsenoje.

Dievas pastatė cherubus prie įėjimo į sodą, kad niekas neitų prie gyvybės medžio. Sodas buvo galiausiai sunaikintas ir medis pašalintas nuo žemės. Vieną dieną jis bus grąžintas į žemę, bet aš užbėgu savo istorijai už akių.

Adomas ir Ieva turėjo daug vaikų.
Vėliau jų sūnūs ir dukros vedė
vienas kitą ir susilaukė vaikų.

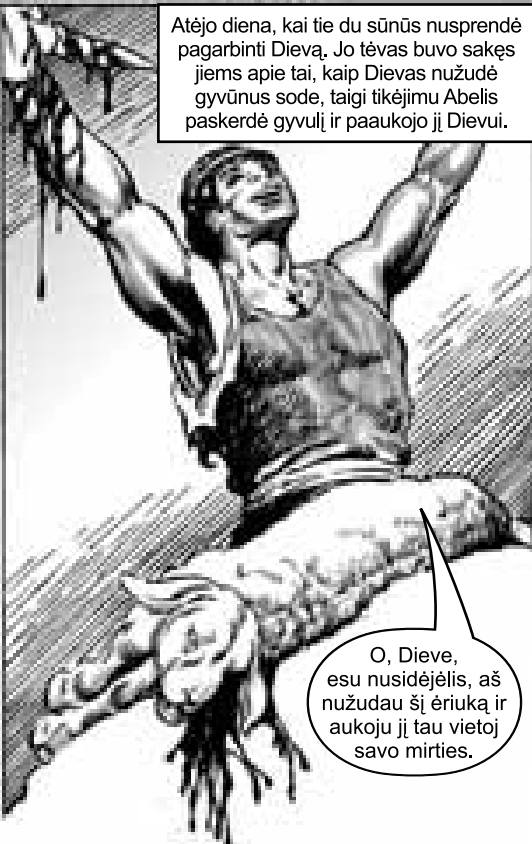

Jų pirmas sūnus Kainas augino
daržoves ir vaisius. Jų antras sūnus
Abelis augino gyvulius. Ar galėtų būti,
kad vienas iš šių būtų pažadėtasis
sūnus, kuris sunaikintų Šėtoną?

Kainas ir Abelis žinojo apie Dievą
ir įvykius sode. Bet Dievas daugiau
nevaikščiojo ir nekalbėjo su žmonija.
Adomas ir visi jo palikuonys buvo atskirti
nuo Dievo dėl Adomo nepaklusnumo.
Gyvenimas be Dievo buvo sunkus.

Atėjo diena, kai tie du sūnūs nusprendė
pagarbinti Dievą. Jo tėvas buvo sakęs
jiems apie tai, kaip Dievas nužudė
gyvūnus sode, taigi tikėjimu Abelis
paskerdė gyvulį ir paaukojo jį Dievui.

O, Dieve,
esu nusidėjėlis, aš
nužudau šį ėriuką ir
aukoju jį tau vietoj
savo mirties.

Kainas paaukojo geriausią ką turi, bet tai
nebuvo kraujo auka. Kainas nesuprato,
kad jo auka įžeidė Dievą.

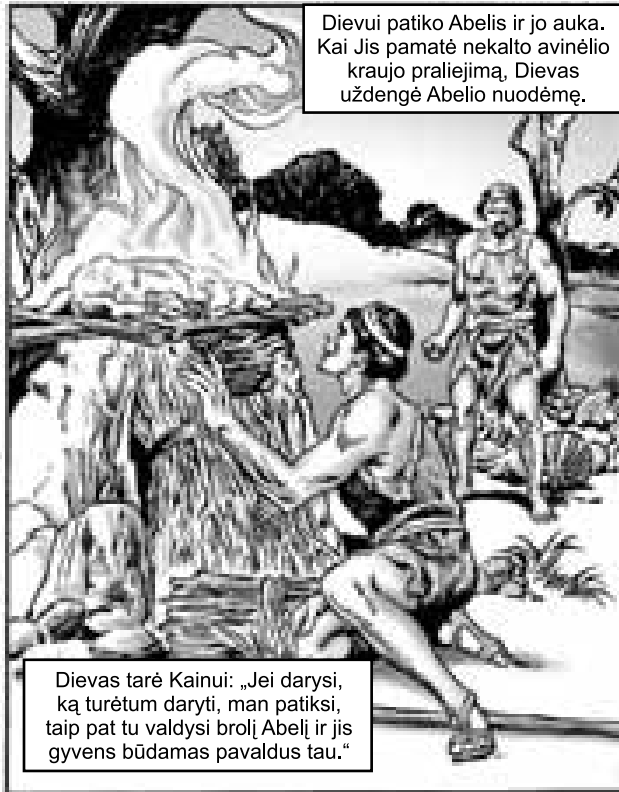
Dieve, prašau,
priimk šią dovaną iš
geriausio, ką turiu.

Ar vienas iš šių vyrų bus
pažadėtasis atpirkėjas?

Nei Kainas!

Dievas atmetė Kaino auką,
nes ji buvo be kraujo.

Dievui patiko Abelis ir jo auką.
Kai Jis pamatė nekalto avinėlio
kraujo praliejimą, Dievas
uždegė Abelio nuodėmę.

Dievas tarė Kainui: „Jei darysi,
ką turėtum daryti, man patiksi,
taip pat tu valdysi brolių Abelį ir jis
gyvens būdamas pavaldus tau.“

Kas manai
esąs? Mano vaisiai
ir daržovės buvo
vertingesni nei tas
kraujuotas Avinėlis.
Kas daro tave tokiu
ypatingu?

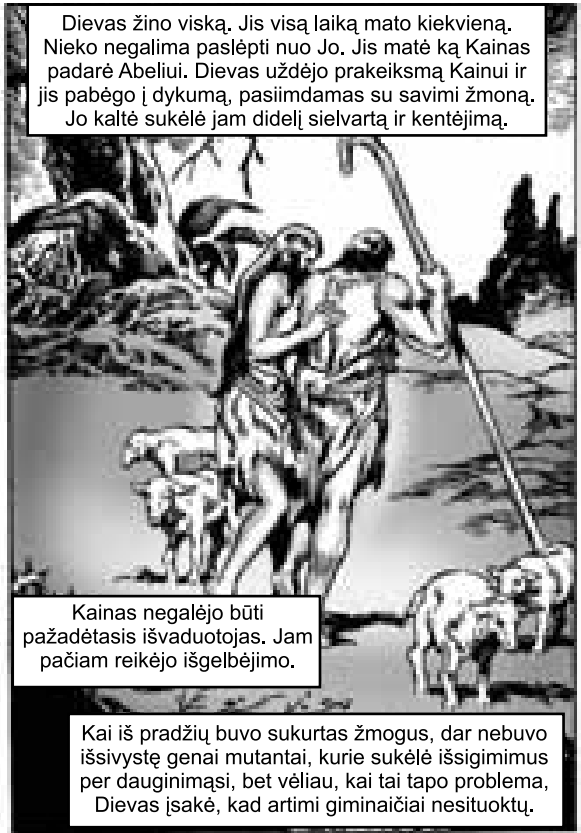
Mano broli,
dar yra laiko
paaukoti kraujo
auką.

Man užteks
viso to!

Trink!
(smūgio garsas)

Abelis mirė ir Kainas bandė paslėpti
savo žmogžudystės nuodėmę.

Setas turėjo sūnų ir jo sūnus turėjo sūnų ir dar daugiau gimė sūnų, bet nei vienas neatėjo pašalinti nuodėmės prakeiksmo ir sunaikinti mirties. Tuoj žemė buvo pripildyta daugeliu miestų, kaimų ir ūkių.

Su kiekviena nauja karta bedaugėjant žmonėms, augo nuodėmė. Tie žmonės darė seksualines nuodėmes ir buvo įtūžę. Kiekviena mintis buvo nuodėminga. Nei vienas negyveno dorai. Adomas buvo padaręs vieną nuodėmę; dabar žmonės darė daug nuodėmių.

Dievas tarė: „Aš gailiuosi, kad sutvėriau žmogų žemėje. Sunaikinsiu viską, kas gyva žemėje.“ Šėtonas, kuris nekencia Dievo karalystės, būtų patenkintas matydamas kaip Dievas žudo kiekviena.

Dabar praėjo devynios kartos (1400 metų) ir pasaulis pripildęs nuodėmės.

Žmonės padarė vergais savo draugus.

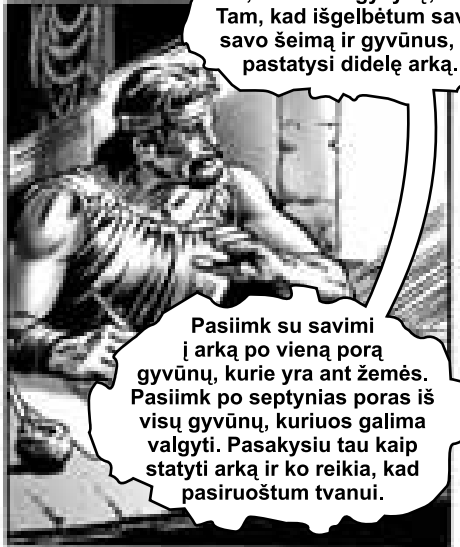
Ar Dievas kada nors turės jį mylinčią šeimą ir vaikščiojančią paklusnume?

Maždaug 2500 m. pr. Kr.

Bet buvo vienas vyras, kuris buvo teisus ir visada darė tai, kas teisinga. Dievas nusprendė būti jam maloningu ir nežudyti jo ar jo šeimos, kai Jis žudė visus kitus.

Nojau, Aš siūsiu didelį tvaną visai žemei. Visi, kurie turi gyvybę, mirs. Tam, kad išgelbėtum save, savo šeimą ir gyvūnus, tu pastatysi didelę arką.

Pasiimk su savimi į arką po vieną porą gyvūnų, kurie yra ant žemės. Pasiimk po septynias poras iš visų gyvūnų, kuriuos galima valgyti. Pasakysiu tau kaip statyti arką ir ko reikia, kad pasiruoštum tvanui.

Ar Nojus galėtų būti pažadėtasis vaikas, kuris sunaikins Šėtono darbus? Ar jis paklus Dievui ar jam taip pat nepavyks?

Dievas pasakė Nojui kokio didumo turi būti arka, kad išlaikytų po porą kiekvienos būtybės, kvėpuojančios oru žemėje ir taip pat maistą, kurį jos valgys.

Nojus buvo liūdnas galvodamas apie kiekvieną, kuris žūs ateinančiam tvane, taigi kiekviena proga, kurią jis turėjo, jis įspėdavo juos, kad jie liautųsi darę nuodėmes.

Paskutinį kartą jums sakau. Dievas sunaikins pasaulį didžiuliu tvanu. Turite manim tikėti ir prisijungti prie manęs arkoje.

Kodėl mylintis Dievas sunaikintų savo vaikus?

Dėl nuodėmės. Turite liautis daryti nuodėmes ir elgtis su artimu meiliai ir teisingai.

Tu, senas kvailys!

Kai arka buvo užbaigta, Dievas padarė taip, kad gyvūnai ateitų pas Nojų iš viso pasaulio.

Žiūrėk, ateina daugiau gyvūnų. Jie eina patys, lyg juos kas šauktų.

Kai kurie taip keistai atrodo. Net nežinojau, kad tokie gyvūnai egzistuoja. Ar manai, kad gali būti kažkas, ką Nojus sako apie tai, kad Dievas siųs tvaną?

Be šansų. Kur gautum tiek vandens užtvindyti visą žemę?

Maždaug 2348 m. pr. Kr.

Tuo metu, kai žmonės
suvokė, kad Nojus sakė
tiesą, buvo per vėlu.

Lijo 40 dienų ir naktų, kol vanduo
uždengė kiekvieną kalną visoje
žemėje. Mirė kiekviena gyva
būtybė kvėpuojanti oru, išskyrus
tuos, kurie buvo arkoje su Nojumi.
Praėjo daugiau laiko nei vieneri
metai, kai jie paliko arką.

Džiaugsiuosi,
kai vanduo nulsūs
ir galėsime palikti
šią arką.

Galiausiai Nojus paleido balandį
ir jis sugrįžo su šakele snape, kas
reiškė, jog kažkur buvo jau augantis
medis. Vėliau jis vėl jį išleido ir tąkart
jis nesugrįžo, tai reiškė, kad jis
buvo radęs gerą vietą gyventi.

Greitu laiku arka nusileido ant Ararato kalno viršūnės. Visi išlipo į naują pasaulį - pasaulį be nuodėmės.

Nojus pastatė aukurą ir nužudė po vieną iš švartų gyvūnų ir paaukojo juos kaip auką Dievui. Nors Nojus buvo teisus vyras, jo širdyje vis dar buvo nuodėmė. Šios kraujo aukos buvo paaukotos Dievui vietoj Nojus ir visos jo šeimos gyvybių.

Duosiu jums vaivorykštę danguje kaip priminimą, kad Aš niekada nebesunaikinsiu žemės vandeniu. Turėtum turėti daug vaikų, kad iš naujo apgyvendintum visą žemę.

Padarysiu, kad gyvūnai bijotų žmonių. Galite valgyti bet kokį gyvą ir judantį žeme gyvį, kaip kad valgote daržoves ir augalus. Bet nevalgykite nė jokio gyvūno kraujo. Nieko nežudykite.

Tie gyvūnai vaizdavo tuos aštuonis, kurie turėjo mirti tvane, bet kurių pasigailėjo Dievas. Tai buvo panašu į tai, ką Dievas padarė sode, kai nužudė gyvūnus, kad padarytų rūbus Adamui ir Ievai.

Jei kažkas bus kaltas dėl nužudymo, tada jis bus nužudytas kitų žmonių. Jei žmogus pralies kito žmogaus kraują, tada kiti žmonės turėtų pralieti jo kraują, kad užmokėtų už jo nusikaltimą, nes gyvybė yra kraujyje.

Nojus tapo ūkininku ir sodino vynuoges. Naujasis pasaulis buvo vienišas tik su keturiomis šeimomis, bet jo sūnūs turėjo savo pačių vaikų.

Nojus atrado, kad įdėjęs vaisius į tarą ir palikęs juos keletui savaitių, gaunasi alkoholinis gėrimas, kuris jį pralinksmindavo. Nojui taip patiko tas gėrimas, kad jis kartais net negalėdavo dirbti. Jis nugrūdavo be sąmonės. Jis darė dalykus, kurie nepatiko Dievui.

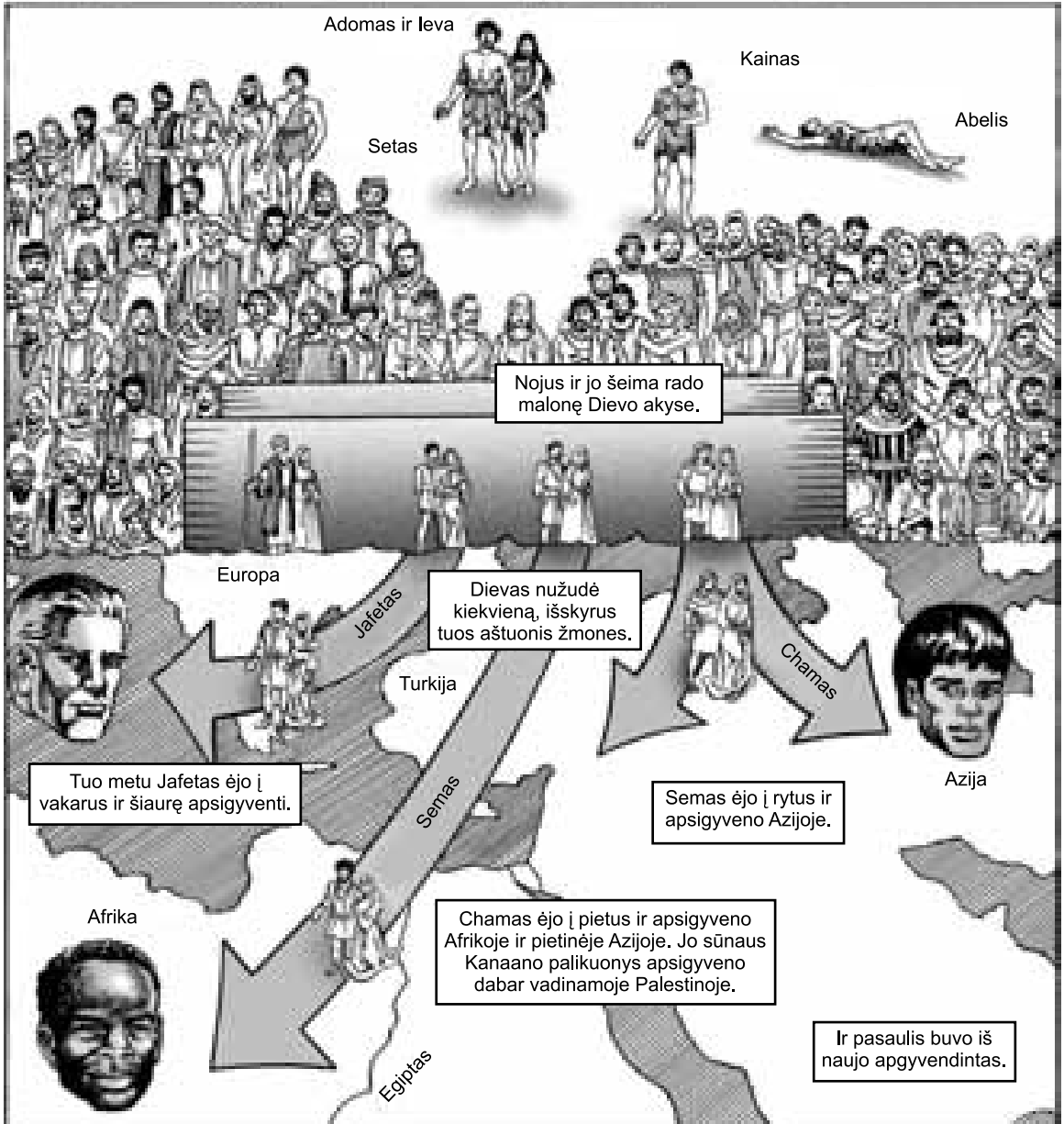
Vieną dieną, kai Nojus taip nusigirė, kad apsinuogino ir apalpo. Jo sūnus Chamas pažiūrėjo į savo tėvo gėdą ir rado malonumą tame. Jis pasakė savo broliams pašėpiančiu tonu apie tai, ką buvo matęs.

Kai Nojus pabudo, jo sūnūs papasakojo jam ką Chamas buvo padaręs.

Tavo sūnus, Kanaanas, ir visi jo palikuonys bus tavo brolio Semo palikuonių tarnais.

Po daug metų, ši pranašystė išsipildė.

Maždaug 2247 m. pr. Kr.

Nojaus sūnus Chamas turėjo sūnų, vardu Kušas ir Kušas turėjo sūnų, vardu Nimrodas. Nimrodas užaugo smarkiu medžiotoju ir buvo gerai žinomas visoje žemėje. Jis atsisakė paklusti Dievui ir pradėjo savo klaidingą religiją Babilone.

Babilono žmonės nenorėjo išsibarstyti ir apgyvendinti žemę kaip Dievas buvo liėpęs, taigi jie susirinko kartu ir pastatė didį ir aukštą bokštą, kaip garbinimo centrą.

Bet jie garbino ne savo Kūrėją. Šėtonas paskatino juos sukurti savo pačių dievus iš medžio, akmens ir metalo.

Dievas supyko dėl jų atsisakymo išsisklaidyti po visą žemę, todėl Jis padarė taip, kad žmonės kalbėtų daugeliu skirtingų kalbų.

โธ้ย...คุดยไมเขาใจกันเลย

我要讲述的一个故事

Darbininkai nebesuprato vieni kitų ir negalėjo tęsti darbo.

Kiekviena kalbos grupė ėjo skirtingu keliu. Kai kurie žmonės vyko į tolimas vietas žemėje, kiti keliavo laivais į tolimas salas, dar kiti į šiaurę, kur buvo šalta ir kiti į dykumas, kur buvo karšta. Ir Dievo įsakymas apgyvendinti žemę buvo įvykdytas.

Kadangi žemė buvo pripildyta žmonėmis, vėl išaugo nuodėmė. Tie žmonės lenkėsi stabams ir pamiršo gyvąjį Dievą.